

Αλγεβρικό Παράδειγμα Σχετικά με την Επιλογή Μέτρων Πολιτικής για τη Μείωση της Ρύπανσης: Φορολογία Ρύπων Ή Ανώτατα Όρια

Ας υποθέσουμε ότι σε μια περιοχή υπάρχουν δύο επιχειρήσεις με διαφορετικά κόσθη ελέγχου της ρύπανσης (οριακά οφέλη), τα οποία συμβολίζουμε με MAC^L και MAC^H αντίστοιχα. Θυμηθείτε ότι ισχύει η ταυτότητα $MAC = MB$ (Marginal Abatement Costs = Marginal Benefits). Συγκεκριμένα οι αντίστοιχες καμπύλες δίνονται από:

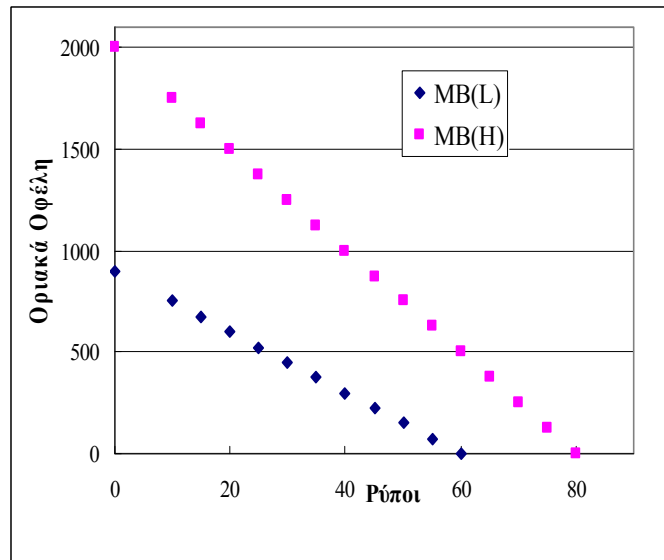
$$MB^L = 900 - 15e^L \tag{0.1}$$

$$MB^H = 2000 - 25e^H \tag{0.2}$$

1) Σχεδίαση των καμπυλών:

α) δημιουργούμε μια σειρά δεδομένων και σχεδιάζουμε τις καμπύλες στο Excel

e	MB(L)	MB(H)
0	900	2000
10	750	1750
15	675	1625
20	600	1500
25	525	1375
30	450	1250
35	375	1125
40	300	1000
45	225	875
50	150	750
55	75	625
60	0	500
65		375
70		250
75		125
80		0

Σχεδιάγραμμα 1: Οριακά Οφέλη.

2) Αρχική κατάσταση (Κανένας περιορισμός – καμιά πολιτική ελέγχου)

Στην περίπτωση αυτή οι επιχειρήσεις εξισώνουν τα οριακά τους οφέλη με το μηδέν (γιατί), δηλαδή:

$$MB^L = 900 - 15e^L = 0 \Rightarrow e^L = 60 \tag{0.3}$$

$$MB^H = 2000 - 25e^H = 0 \Rightarrow e^H = 80 \tag{0.4}$$

Άρα η συνολική ποσότητα ρύπων στην περιοχή είναι: $E = e^L + e^H = 140$

3) Πολιτική Α (Διοικητικές Ρυθμίσεις Ανώτατων Ορίων)

Κάθε επιχείρηση υποχρεούται να μειώσει τους ρύπους της κατά 40%. Η επιχείρηση με το υψηλό κόστος ελέγχου της ρύπανσης θα μπορεί πλέον να ελευθερώσει $(1-0,4) \times 80 = 48$ μονάδες ρύπων, ενώ η άλλη επιχείρηση $(1-0,4) \times 60 = 36$. Το κόστος επίτευξης της πολιτικής ελέγχου δίνεται από τη διαφορά των ωφελειών (κερδών) που αντιστοιχούν στην αρχική κατάσταση χωρίς περιορισμούς και στην περίπτωση που επιβάλλονται ανώτατα όρια στις επιχειρήσεις. Δηλαδή:

$$C^H = \int_0^{80} (2000 - 25e) de - \int_0^{48} (2000 - 25e) de \quad (0.5)$$

$$C^H = \int_0^{80} 2000 de - 25 \int_0^{80} e de - \int_0^{48} 2000 de + 25 \int_0^{48} e de \quad (0.6)$$

$$C^H = 2000e \Big|_0^{80} - 25 \left| \frac{e^2}{2} \right|_0^{80} - 2000e \Big|_0^{48} + 25 \left| \frac{e^2}{2} \right|_0^{48} \quad (0.7)$$

$$C^H = 160000 - 80000 - 96000 + 28800 = 12800 \quad (0.8)$$

Το ίδιο αποτέλεσμα προκύπτει αν υπολογίσουμε απ' ευθείας το 'τρίγωνο' των απωλειών, δηλαδή $C^H = \int_0^{80} (2000 - 25e) de - \int_0^{48} (2000 - 25e) de \equiv \int_{48}^{80} (2000 - 25e) de$. Με τον ίδιο τρόπο βρίσκουμε ότι :

$$C^L = \int_{36}^{60} (900 - 15e) de = 4320 \quad (0.9)$$

Τα αποτελέσματα μπορούν να συνοψιστούν στον παρακάτω πίνακα:

Επιχείρηση	Μείωση Ρύπων	Κόστος Μείωσης	Δαπάνες	Συνολικό κόστος
H	32	12800	0	12800
L	24	4320	0	4320
Σύνολο	56	17120	0	17120

Πίνακας 1: Το συνολικό κόστος της πολιτικής των ανωτάτων ορίων

4) Πολιτική Β (Επιβολή φορολογίας επί των ρύπων)

Όπως έχουμε δείξει ο αποτελεσματικός φόρος ή φόρος αποτελεσματικότητας κόστους δίνεται από την σκιώδη τιμή του περιβαλλοντικού περιορισμού. Έτσι έχουμε το ακόλουθο πρόβλημα:

$$\max(B^L + B^H) \quad (0.10)$$

$$e^L + e^H = 84 \quad (0.11)$$

Γράφουμε τη συνάρτηση Lagrangian για το πρόβλημα (0.10) & (0.11) :

$$L(e^H, e^L, \lambda) = (B^L + B^H) + \lambda(84 - e^L - e^H) \quad (0.12)$$

και τις συνθήκες πρώτης τάξης:

$$\frac{\partial L}{\partial e^L} = MB^L - \lambda = 0 \quad (0.13)$$

$$\frac{\partial L}{\partial e^H} = MB^H - \lambda = 0 \quad (0.14)$$

$$\frac{\partial L}{\partial \lambda} = 84 - e^L - e^H = 0 \quad (0.15)$$

Από τις (0.13) & (0.14) προκύπτει ότι οι επιχειρήσεις εξισώνουν τα οριακά οφέλη τους, δηλαδή:

$$MB^H = MB^L \Leftrightarrow 2000 - 25e^H = 900 - 15e^L \quad (0.16)$$

Στη συνέχεια λύνοντας το σύστημα (0.15) & (0.16) βρίσκουμε $e^H = 59$ και $e^L = 25$ και αντικαθιστώντας είτε $e^H = 59$ στην (0.14) είτε $e^L = 25$ στην (0.13) βρίσκουμε ότι $t = \lambda = 525$.

Το συνολικό κόστος ελέγχου αυτής της πολιτικής αποτελείται από δύο μέρη: α) το κόστος της μειωμένης ωφέλειας που προέρχεται από την επιβολή περιορισμών στην ποσότητα των ρύπων (διαφυγόντα κέρδη) και αντιστοιχεί στο γνωστό “τρίγωνο” και β) στις δαπάνες φορολογίας. Έτσι λοιπόν για την Η επιχείρηση έχουμε:

$$C^H = \int_0^{80} (2000 - 25e) de - \int_0^{59} (2000 - 25e) de \equiv \int_{59}^{80} (2000 - 25e) de = 5512,5 \quad (0.17)$$

ενώ οι δαπάνες φορολογίας είναι:

$$P^H = t \times e^H = 525 \times 59 = 30975 \quad (0.18)$$

Ταυτόχρονα για την άλλη επιχείρηση τα αντίστοιχα κόστη υπολογίζονται ως:

$$C^L = \int_{25}^{60} (900 - 15e) de = 9187,5 \quad (0.19)$$

και

$$P^L = t \times e^L = 525 \times 25 = 13125 \quad (0.20)$$

Τα αποτελέσματα μπορούν να συνοψιστούν στον παρακάτω πίνακα:

Επιχείρηση	Μείωση Ρύπων	Κόστος Μείωσης	Δαπάνες	Συνολικό κόστος
H	21	5512,5	30975	36487,5
L	35	9187,5	13125	22312,5
Σύνολο	56	14700	44100	58800

Πίνακας 2: Το συνολικό κόστος της πολιτικής της φορολόγησης των ρύπων.

5) Σύγκριση των δύο Πολιτικών

Αντιπαραβάλλοντας τους Πίνακες 1 και 2 καταλήγουμε στις παρακάτω διαπιστώσεις:

- Το συνολικό κόστος της πολιτικής περιορισμού της ρύπανσης μέσω φορολόγησης των ρύπων είναι μεγαλύτερο από το συνολικό κόστος της πολιτικής των ανωτάτων ορίων.
- Αντίθετα αν οι δαπάνες φορολογίας επιστραφούν στις επιχειρήσεις τότε το κόστος περιορισμού της ρύπανσης είναι μικρότερο στην περίπτωση που εφαρμόζεται η πολιτική της φορολόγησης των ρύπων. Αυτό συμβαίνει γιατί η πολιτική των ανωτάτων ορίων είναι ιδιαίτερα περιοριστική για την επιχείρηση H (48 έναντι 59) άρα η επιχείρηση H προτιμά για αυτό το διάστημα να πληρώνει φόρους παρά να μειώσει τον ρύπου της. Αντίθετα η πολιτική ανωτάτων ορίων επιτρέπει την ‘παραγωγή’ 36 μονάδων ρύπων για την επιχείρηση L ενώ η πολιτική της φορολογίας την περιορίζει στις 25 μονάδες. Επομένως η επιχείρηση H προτιμά την επιβολή της φορολογίας ενώ η επιχείρηση L την επιβολή ανωτάτων ορίων. Για να καταλήξουμε γιατί μια πολιτική υπερτερεί της άλλης θα συγκρίνουμε το τι κερδίζουν και χάνουν οι επιχειρήσεις αντίστοιχα.

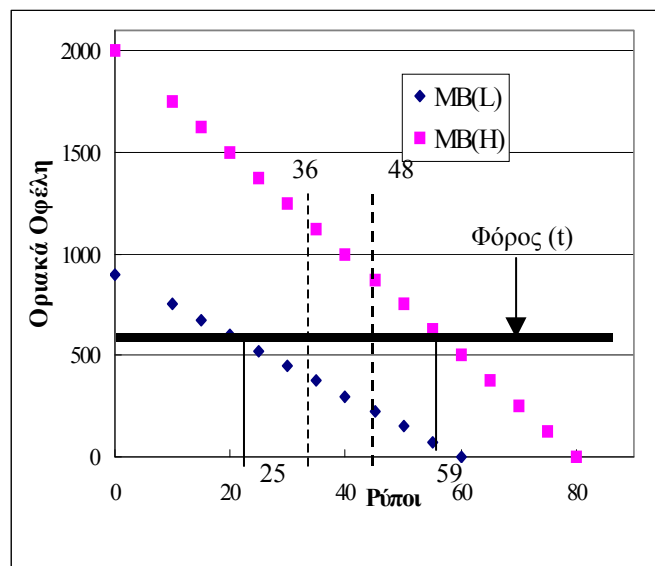
Επιχείρηση H: Η επιβολή ανωτάτων ορίων οδηγεί την επιχείρηση H να χάσει την ποσότητα:

$$\Delta^H = \int_{48}^{59} (2000 - 25e) de = 7287,5 \quad (0.21)$$

Επιχείρηση L: Η επιβολή ανώτατων ορίων οδηγεί την επιχείρηση L να κερδίσει την ποσότητα:

$$\Delta^L = \int_{25}^{36} (900 - 15e) de - t(36 - 25) = 4867,5 \quad (0.22)$$

Επομένως, εφόσον $|\Delta^H| > |\Delta^L|$ η πολιτική της φορολογίας επιβάλλει το μικρότερο κοινωνικό κόστος, δηλαδή η φορολόγηση των ρύπων είναι η πολιτική που χαρακτηρίζεται από αποτελεσματικότητα κόστους.

Σχεδιάγραμμα 2: Σύγκριση Φορολογίας και Ανώτατων Ορίων.

Μαθηματικό Υπόμνημα

- $\int f(x)dx = F(x) \Leftrightarrow \frac{\partial F(x)}{\partial x} = f(x)$
- $\int [af(x) + bg(x)]dx = a \int f(x)dx + b \int g(x)dx$
- $\int x^n dx = \begin{cases} \frac{x^{n+1}}{n+1} & n \neq -1 \\ \ln|x| & n = -1 \end{cases}$
- $\int_a^b f(x)dx = F(x)|_a^b = F(b) - F(a)$